

LEVÉL BÁNYAI JÁNOSNAK

Tisztelt Professzor úr!
Kedves Barátom!
Drága János!

Közös poliglott Jóistenkénk éltesen születésed napján, s adjon még sok-sok boldogságos és munkás esztendő t erőben, egészségben, jóban, reménységben!

Lehet, köröttünk olykor furcsának is tetszhet kétnyelvű meghitt, két síkon illeszkedő barátságunk, melyet körülölel családi környezetünk régi, sok évtizedes és szálú kapcsolódása is.

Budapest távolából némi kajánsággal szólok mindig Hozzád anyanyelveden, mint kisebbségi magyarhoz. Tudom, érzem, Néked is némi elégtétel, hogy egy magyarországi szerbet szólíthatsz meg elvándorolt ősei nyelvén a régi szerb Athénből. Számomra is olykor megnyugvást jelent, hogy van magyar kisebbségben, s számodra is tán némi elégtétel lehet, van szerb is kisebbségi sorban! Ezt nem vigasztaló mondok némileg borúra hajló születésnap köszöntőmben. De hát ez is éltesen (minket) még sokáig igaz barátságban, megértő békességben! Meg közös reménységben: hátha még megérjük, „nagyra” nővünk!

Becsülöm Benned, hogy a nehéz időkben nem hagytad el szülőfölded. Én is itthon maradtam úgy négy évtizede, amikor pedig jó indokom lett volna, hogy hűtlen legyek hozzá. Nem bántam meg!

Stojan Vujičić
és
Vujicsics Sztoján

Budapest, 1999. november 20-án